

[Berlau]

Livet er jo ikke så enkelt, som hr. Glønborg f.eks. forsøgte at gøre det til, nemlig at hvis der skulle være noget til den ene side, skulle der også være lidt til den anden side. Vi har behandlet rigelig mange forslag i Folketinget med overvægt til arbejdsgiversiden, og verden er jo desværre sådan skruet sammen – som en franskmænd engang sagde det – at det er tilladt enhver, rig som fattig, at betle på gaden og sove under Seinens broer om natten. Men det er en virkelighed, som kun har betydning for den fattige, ikke for den rige.

Derfor er det i allerhøjeste grad på tide, at der kommer nogle forslag, som har til hensigt at sikre de ansattes retlige stilling noget bedre.

Jeg vil gerne sige til de politikere, som heroppefra har genoptaget formiddagens diskussion, men med modsat fortegn, at man ikke skal forsøge at indgive befolkningen den opfattelse, at nogle af disse problemer løses ved hjælp af overenskomstforhandlinger. Hvis man tror det, er det, enten fordi man meget godt ved, hvordan overenskomstforhandlinger foregår, eller også fordi man ikke ved noget som helst om, hvordan de foregår, for dette her vil aldrig nogen sinde blive temaer ved overenskomstforhandlinger. Dertil har Socialdemokratiet og LO i alt for mange år afgivet deres forhandlingssuverænit; specielt efter, at man i de senere år har tilstræbt såkaldte samfundsmæssige løsninger på overenskomstsituationerne, er det givet, at man ikke vil kunne få gjort overenskomststof ud af noget sådant. Under overenskomstforhandlinger er det overordentlig begrænset, hvilke muligheder der er for at føre forhandling om noget, som indebærer dramatiske ændringer i overenskomsterne. Der er jo i masse af overenskomster ikke sket tekstmæssige ændringer i årtier. Der er sket nogle talmæssige ændringer i overenskomsterne for så vidt angår lønninger og satser, men tekstmæssige ændringer af betydning er der stort set ikke blevet indføjet i overenskomsterne, og det vil enhver med bare det ringeste kendskab til arbejdsmarkedet ved selvsyn kunne konstatere. Men de ved det formodentlig allerede i forvejen. Derfor er det jammerdal og jammerlap, når de borgerlige siger, at dette hører til de emner, man skal beskæftige sig med under overenskomstforhandlingerne.

Hvis ændringer af den slags, som der lægges op til i disse forslag, skulle forhandles under

overenskomstforhandlinger, ville der ikke gå årtier, men formodentlig århundreder, inden man kunne se tekster af den slags i overenskomsterne, og så ville de formodentlig være overflødige, for så er der forhåbentlig etableret en sådan samfundstilstand i Danmark, at man ikke har behov for at føre overenskomstforhandling på det plan.

Vi kan altså tilsige disse forslag en vis støtte, men vi vil godt sige til Socialdemokratiet, at der efter vores opfattelse bestemt er punkter i dem, som ikke er tilstrækkelig vidtgående, ligesom der bestemt er punkter, hvor man bløder tingene op. Jeg kan her henvise til de specielle afsnit i beslutningsforslag nr. B 99, hvor man lægger op til ligesom at eliminere nogle af disse bestemmelser igen, for så vidt der træffes overenskomstmæssige aftaler af anden karakter.

Der er masser af overenskomstområder, som meget let vil kunne blive presset til at afgive nogle af de forbedringer, som måtte ligge i lovforslaget, hvis de skal sikre sig en fornyelse af deres overenskomst, og den mulighed skal man naturligvis ikke give arbejdsgiverne. Det skal være lovstof, som sikrer, at alle kommer til at respektere den tekst, der kommer til at stå der. Ellers er jeg bange for, at man risikerer at miste nogle af forbedringerne på dette område meget hurtigt.

Vi vil følge det og komme med vores bidrag til at forbedre det på en række områder, og vi håber, at der bliver mulighed for at få vedtaget forbedringer på dette punkt for dem, der er ansat i erhvervslivet.

Bakholt (S):

Allerførst vil jeg sige tak til de ordførere, der har kunne tilslutte sig vore forslag eller enkeltpunkter i dem.

Jeg tror, det kunne være nyttigt at sige lidt om målsætningen med denne lovgivning, og jeg kan indledningsvis sige, at målet på en måde er tredobbelt.

Det er for det første at skabe større tryghed på arbejdspladserne, i ansættelsen. Vi ved, at der, som arbejdsmarkedet fungerer, er meget, meget store grupper, der har nogle elendige tryghedsforhold. I den henseende er vi, som det allerede er sagt, blandt de industrilande, der har den dårligste beskyttelse af lønmodtagerne. Det er altså ikke her i landet, vi ligger foran, når det drejer sig om beskyttelse af lønmodtagergrupper.